

Úvod

Je rok 2014 a před sedmi lety napsal Michal Viewegh svou knihu o andělech „Andělé všedního dne“. Skvělá kniha a pěkný film, který natočila Alice Nellis. Klobouk dolů, fakt úžasný. Nechci Michala vůbec nějak kopírovat, ale inspiroval mě, a to k napsání knihy o dalších andělech. O Andělech, kteří jsou kolem nás každý den a nejenom, když někdo umírá, ale jsou tu pořád. Stojí u postelí, když spíme, a bdí nad námi, jsou s námi, když ráno jdeme do práce a po celý den nás hlídají a každý z nás má u sebe toho jednoho vyvoleného anděla /strážného/.

Příběh se odehrává a začíná na začátku devadesátých let v Krušných horách, kde všichni začínají žít na novo po revoluci a jsou plní elánu do nových věcí a komunismus jim v tom nebrání. Ale Andělé jsou všude a každý anděl potřebuje svého anděla.

I.

Les a tma. Je kolem půlnoci a Martin se vrací z místní restaurace domů. Je prosinec a tady na horách už začíná být docela chladno a jen měsíc za mraky mu svítí na cestu, i když on sám ví, jak dojít. Na oslavě bylo dost veselo a pití teklo proudem, a tak se potácí v bujarém stavu domů a jde po cestě ke svému domu, který je kousek za vesnicí. Doma ho nikdo nečeká, a tak nemá důvod někam spěchat.

Začíná sněžit a vše kolem něj se mění do bíla. K domu to má už jen pár set metrů, ale on usedá na nejbližší pařez. Je prosinec roku 1992 a za tři roky od revoluce, kdy on sám byl na Národní třídě v Praze a bojoval za svobodu lidu, mu dochází, že vše bylo k ničemu. Je bez práce. Dřív se živil jako dřevorubec u státního podniku a u státních lesů, ale dnes už to tak není. Sedí na pařezu, který on sám vytvořil před rokem 89, a vzpomíná. Mokrý sníh nechává na sebe padat, zapaluje cigaretu a měsíc se pomalu ztrácí za sněžná oblaka.

A jak tak vzpomíná a sedí na pařezu, tak se podívá do dálky a vidí siluetu člověka, jak stojí uprostřed lesa a hledí na něj. Sníh z nebes začíná sílit a začíná se zvedat vítr. Přichází první sněhová vánice v tomto roce. „Hej, člověče, co tam děláš, běž domů, počasí se zhorší a já tě nemíním potom odsud dostávat!“ zakřičí Martin na siluetu v dálce.

Siluetu stojí dál a na křičícího Martina nijak nereaguje. Martin odhodí cigaretu, našťavaně se zvedne z pařezu a míří směrem k postavě. Vítr a sníh začínají sílit a on sám má problém s chůzí ve větru. „Chlape, slyšíš mě, nestůj tam tak hloupě, běž domů!!“ ještě jednou se Martin snaží na postavu zakřičet, ale on sám ví, že ho silueta nemohla slyšet, protože on sám se v tom větru neslyšel. A jak se potácí a chce se dostat k muži nebo k ženě blíž, zakopne a obličejem padne do čerstvě nasněženého

sněhu na zem. Silueta se pohne a začne k němu přicházet. Martin se snaží zvednout ze země, ale nejde mu postavit se na nohy, jako kdyby někdo ty nohy přikoval. Nedokáže se zvednout, a proto se otočí na záda, a pořád mu nohy nechtějí sloužit tak, jak by chtěl on.

A jak kouká na nebe, z kterého padá hustý sníh, objeví se nad ním tvář, tvář tak nevinná, že se přestal zimou třást a tělem mu prošlo blažené štěstí. Byla to tvář ženy. Dlouhé hnědé vlasy, nos do malé bambulky a krásné výrazné modré oči a na tváři úsměv. Podívala se na něj a povídá:

„Nic neříkej, nohy ti budou fungovat, ale až tu nebudu, to nemusíš mít strach, u každého setkání s andělem, kterého potkáš, musí lidem ochabnou nohy, a to jen proto, aby si vyslechli, co jim anděl nese za posláním a nemohli utéct.“ Andělka si klekne vedle Martina a její kolena se jí zaboří do sněhu, pohladí ho po tváři a nakloní se blíže k němu, aby mu řekla, co má na srdci.

Vítr společně se sněhem nechtějí ustoupit, schyluje se ke sněhové vánici.

„Vzpomínáš, jak jsi před rokem našel svou ženu zaklíněnou v osobním autě, které s ní sjelo ze silnice, když chvátala za tebou domů, aby ti oznámila krásnou novinu? Bylo takové počasí jako dnes a bylo kolem půlnoci a ty jsi se vydal ji hledat, protože bylo už moc pozdě a měl jsi o ni strach?“

Martin se podívá na siluetu ženy a odpoví. „Jak to můžeš vědět, byl jsem tam jen já a potom záchranáři?“

„Stála jsem kousek od tebe a sledovala tvůj smutný výraz, pak tvou ženu naložili do sanitky a já seděla celou dobu u ní. Bohužel to nepřežila, když jí odváželi do nemocnice, ale to ty moc dobře víš. Vzala jsem ji za ruku a už jsme obě dvě jen sledovaly sanitku, jak pospíchá, aby ji zachránili, z výšky.“

Martin si na tento den vzpomíná, ale tak rád by na tento den zapomněl a přál si, aby nikdy nebyl. Andělka po druhé pohladí Martina po tváři a pomalu vstává na nohy.

„Ráda jsem tě viděla a věř, že se nevidíme naposledy, jsi můj anděl a každý anděl potřebuje svého lidského anděla.“

Martin pořád ležel na zádech, nohy ještě nefungovaly, a koukal na krásnou ženu v podobě anděla, jak se vzdaluje k oblakům, ze kterých pořád hustě padal sníh. Koukal pořád na ni, než se mu úplně ztratila z dohledu.

Vánice ustala, přestal padat sníh, vítr se uklidnil a kulatý měsíc se objevil na obloze a jak svítil na čerstvě napadaný sníh, vzniklo světlo jako za dne.

Martin pomalu vstává ze země na své fungující nohy, podívá se na zem, kde ležel, a ve sněhu vidí obrys anděla. Vše je kolem bílé a v dálce vidí svou chalupu, jak se jí kouří z komína. Pomalu jde zasněženou plání k svému příbytku a v hlavě má miliony myšlenek.

„Co když to byl všechno jenom sen z opojení alkoholu, který jsem vypil na oslavě? Ale já přeci nemám tak bujnou fantazii? Ano, žena mi odešla před pár lety, kdy nezvládla řízení vozidla, ale to je přeci všechno jenom v mojí hlavě a ve vzpomínkách a andělé přeci nejsou..“

Došel až domů, kde přihodil do kamen, aby ráno nebyla zima, a v ložnici usnul hned vedle fotky své ženy v rámečku na nočním stolku.

Přes noc už žádný sníh nenapadl, ale přesto se Martin probouzí do bílého dne, chvilku leží ještě v posteli, kouká do stropu a v hlavě se mu vybavuje včerejší noc. Neví, jestli to byl sen nebo skutečnost, a proto se

rozhodl, že po snídani zajde na ono místo, aby se přesvědčil, zda by to mohla být skutečnost nebo jen fantazie v jeho hlavě.

Ještě přihodí pár lopat s uhlím do kamen a vydá se na cestu. Venku začíná být samec ,a proto, než vyšel ven, podíval se na teploměr za oknem v kuchyni, kde teploměr ukazoval -10 C, a tak se na to pečlivě oblékl. Jde stejnou cestou jako včera v noci a na zemi jsou vidět ještě stopy od jeho chůze v opačném směru. Přichází k lesu a vstupuje do něj a slyší hluk motorových pil a řvoucí traktor. Pomalu se přibližuje na místo, kde se včera setkal s andělem, ale jak se přibližuje k místu, zvětšuje se hluk dřevorubců a jejich strojů. Dochází na místo, kde včera ležel nehybně na studeném sněhu a vidí, jak jeho kamarádi z bývalé práce zahladili veškeré stopy, které tu včera zanechal. Jeho stopy byly schované pod poraženými stromy a rozježděné LKT.

„Čau Martine, jsi se přišel na nás podívat jak makáme, nebo nám jdeš pomoci?“ zakřičí dřevorubec a v ruce drží motorovou pilu.

„Čau chlapi, to zvládnete i bez mé pomoci, jsem na procházce,“ odpoví Martin.

Veškeré stopy byly zahlazené a tak ho napadlo, že to mohl být včera všechno jenom sen, že třeba usnul na sněhu.... A jak se tak kouká kolem sebe, v dálce vidí siluetu ženy, která mu ukazuje, aby šel k ní.

„Chlapi, vidíte tu ženu v dálce?“ zeptá se Martin nahlas.

„Jakou ženu, co blázníš, nikdo tam nestojí, přestaň myslet na svou ženu, vždyť víš, že už jí život nevrátíš,“ odpoví mu jeden z dělníků.

Tenkrát ,když se stala ta autonehoda, tak to Martin neunesl a musel si na nějaký čas jít odpočinout do nemocnice. Díky tomu, že ležel na psychiatrickém oddělení skoro přes dva měsíce, se už nemohl vrátit do své práce na místo dřevorubce. Jeho dosavadní zaměstnavatel usoudil, že takto psychicky labilní zaměstnanec by mohl při těžbě dřeva ublížit sobě a nebo svému okolí a propustil ho s půlročním odstupným. Z nemocnice se vrátil domů do své chalupy, kde byl sám. Každý den Ji tam viděl, zubní kartáček z kelímku musel vyhodit, veškeré její intimspreje a oblečení přišlo do kontejneru. Tu samotou ve svém domě nezvládal a jedinou oporou mu byla jeho sestra, která k němu na nějaký čas dorazila, když se vrátil z nemocnice. Psal se rok 1992 a byl duben a sestra už u něj nemohla déle být, měla svou úžasnou rodinu, které bylo smutno, a tak se k ní musela vrátit.

„Brášulko, už musím jet domů a nemohu tu být s tebou navěky, věřím, že to tu zvládneš a tvůj anděl si tě najde a rád ti pomůže.“ Políbí ho na čelo a nastoupí do manželova auta, který si ji odveze dolů z hor.

„Sestřičko, děkuji ti za všechno.“ Tenkrát jí odpověděl a auto s ní odjelo. Když už odjela, šel přiložit do kotle pár lopat uhlí a pak si sedl do kuchyně, kde si udělal kávu a sedl ke stolu a podíval se na stěnu, kde byla fotka ženy „Sáry“ s černým pruhem přes roh a datem, kdy odešla. „15.12.1991“

„Vím, že už si jí sem nevrátím,ale tu ženu v dálce vidím,“ narychlo odpoví Martin dřevorubci a rychlým krokem jde směrem za siluetou ženy.

II.

Andělů v lese bylo více, ale ty Martin neviděl, neměli pro něj žádné poslání, žádný vzkaz a byli určeni pro jiné lidi. A ty, které on neviděl a oni jeho jo, se na sebe podívali a usmáli a pak se z těch míst vytratil hledat ty své anděly.

Každý nebeský anděl hledá svého lidského anděla, aby mu zachránil

lidský život a on sám byl potom propuštěn ze zajetí andělského světa a mohl se narodit znovu v jiném lidském těle, z krásné lásky dvou lidí, kteří se milují. Těchto andělů je kolem nás mnoho a každý den zvrátí osud mnoha lidí, aby mohli dostat nová křídla v podobě dětského smíchu. Každý den se narodí mnoho andělských dětí na svět a spousta mladých lidí neodejde na onen svět, jen díky těmto andělům, kteří se jim zjeví a ukážou správný směr. Všichni tito andělé vědí, jaký špatný osud člověka čeká, a proto je pro ně jediným úkolem vše zvrátit v dobro. Ale pokaždé se to nepovede a to jen proto, že lidé jsou nevěřící a anděly přehlížejí, a tak umírají. Když lidi umírají stářím, vždycky u nich stojí anděl, aby je doprovodil na onen svět. Tímto laskavým úkolem je nebeský anděl vrácen zpět na zem, aby dělal radost jako dítě.

„Každý anděl má své poslání, pojď za mnou, ale drž se ode mne trochu dál, aby ti neochably nohy. Zatím ve mě nevěříš a myslíš si, že je to všechno jen sen, ale pokud začneš věřit, že opravdu existuji, a budeš mi důvěřovat, tak budeš moci být hned vedle mě a tvé nohy budou fungovat tak, jak mají,“ povídá v lese Andělka, tak dvacet kroků od Martina.

„A jak ti dokážu, že v tebe věřím a získám tvou důvěru?“ křičí Martin na Andělku.

„Neboj, já tvou důvěru ucítím v sobě,“ odpoví.

Martin se prodírá lesním houštím za Andělkou a vůbec netuší, kam ho vede a co mu chce ukázat a proč to vlastně dělá. Proč se na to nevykašle, proč tu Andělku nepřehlídí a nežije si tak jako doposud, bez anděla? Ale pořád ho něco žene dopředu, možná myšlenka na jeho ženu nebo, že Andělka o všem ví a chce mu ukázat něco, co on do dnešního dne neví.

A jak se prodírá lesem za Andělkou, začíná mu být okolí povědomé. Stromy, silnice podél lesa, patníky u silnice, louka za lesem a prudká pravotočivá zatáčka, pod kterou je prudký sráz.

„Znáš tohle místo?“ optá se Andělka.

„Proč mi to děláš? Ano, znám toto místo, jsi snad můj špatný sen, ze kterého jsem se neprobudil, proč, proč.... to děláš ?? A to si říkáš anděl?!“

zoufale a smutně si Martin poklekne do sněhu a křičí na Andělku.

Začíná sněžit a zvedá se vítr a vše se pomalu začne zahalovat do tmy. Bylo to místo, kde se snažil zachránit svou Sáru ze spáru auta, ale vůbec to nešlo. V té době ještě nebyly mobily, a proto musel běžet dva kilometry do vesnice, odkud zavolal z budky pomoc. Sanitka a hasiči přijeli až za čtvrt hodiny a Martin držel přes rozbité okénko ruku Sáry a nemohl jí vůbec pomoci a poprvé v životě se cítil bezmocně. Život jeho Sáry se měnil v anděla.

Andělka přistoupí k Martinovi, pohladí ho po tváři a jeho nohy neochabnou, protože Andělka už ví, že v něj věří a že to není pro něj sen.

„Promiň, že jsem tě přivedla na toto místo, ale to pochopíš později, proč jsem to udělala. A budeš si muset vzpomenout na poslední slova Sáry, která říkala,

když tě držela za ruku. Víš, já nejsem Andělka jako ostatní, kteří jsou tady kolem nás a zachraňují lidské životy, já jsem Andělka pro svého anděla, který zachrání dva životy- a ten anděl jsi ty.“

„Sára, Sára? Nevím, co říkala, odpoví Martin a zvedne hlavu směrem na druhou stranu od srázu do stráně, kde spatří asi deset postav.

„Proč je tam tolik lidí?“ optá se a podívá se na Andělku. Sníh padá na jeho obličej a mrznoucí vítr ho začíná štípat.

